

**Sygn. akt II Ka 9/22**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	p. o. sekr. sąd. Anna Ławecka

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2022 r.

sprawy **Z. G.**

**obwinionego z art. 476 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017r. prawo wodne i in.**

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 19 października 2021 r. sygn. akt II W 520/21

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od obwinionego 150 zł tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża go zryczałtowanymi wydatkami postępowania w wysokości 50 zł.

**Sygn. akt II Ka 9/22**

## UZASADNIENIE

**Z. G.** został obwiniony o to, że:

I. w okresie od 28 sierpnia 2020 r. do 9 listopada 2020 r. w miejscowości Ż., na działce o nr ewidencyjnym (...), gmina H., powiat (...), województwo (...) bez wymaganej zgody wodno - prawnej wykonywał czynności polegające na nawiezieniu drzew, karp, gałęzi, kamieni, folii w koryto rzeki Długiej bez wymaganego zezwolenia wodno- prawnego,

**tj. o wykroczenie z art. 476 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 roku Prawo wodne,**

II. w tym samym miejscu i czasie, poprzez nawiezienie drzew, karp, gałęzi, kamieni, folii zmienił natężenie odpływu wód,

**tj. o wykroczenie z art. 478 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 roku Prawo wodne,**

III. w okresie od 12 listopada 2020 r. do 28 grudnia 2020 r. w miejscowości Ż., na działce o nr ewidencyjnym (...), gmina H., powiat (...), województwo (...) bez wymaganej zgody wodno - prawnej wykonywał czynności polegające na nawiezieniu drzew, karp, gałęzi, kamieni, folii w koryto rzeki Długiej bez wymaganego zezwolenia wodno- prawnego,

***tj. o wykroczenie z art. 476 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 roku Prawo wodne,***

IV. w tym samym miejscu i czasie, poprzez nawiezenie drzew, karp, gałęzi, kamieni, folii zmienił natężenie odpływu wód,

***tj. o wykroczenie z art. 478 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 roku Prawo wodne,***

V. w dniu 30 marca 2021 r. o godz. 18:00 w miejscowości (...), powiat (...), kierując samochodem marki T. (...) o nr rej. (...) zakłócił spokój i porządek publiczny E. i J. O., poprzez wielokrotne używanie sygnału dźwiękowego,

***tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw,***

VI. w dniu 1 kwietnia 2021 r. o godz. 14:00 w miejscowości (...), powiat (...), zakłócił spokój i porządek publiczny E. i J. O., poprzez wykrzykiwanie słów nieprzyzwoitych oraz uderzanie metalowym przedmiotem w inne metalowe przedmioty,

***tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw,***

VII. w dniu 13 kwietnia 2021 r. o godz. 16:36 w miejscowości (...), powiat (...), zakłócił spokój i porządek publiczny E. i J. O., poprzez wykrzykiwanie słów nieprzyzwoitych,

***tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw,***

VIII. w dniu 10 maja 2021 r. o godz. 12:00 w miejscowości (...), powiat (...), zakłócił spokój i porządek publiczny E. i J. O., poprzez wykrzykiwanie słów nieprzyzwoitych,

***tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw,***

IX. w dniu 14 maja 2021 r. o godz. 14:54 w miejscowości (...), powiat (...), kierując samochodem marki T. (...) o nr rej. (...) zakłócił spokój i porządek publiczny E. i J. O., poprzez wielokrotne używanie sygnału dźwiękowego,

***tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw,***

***Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 19 października 2021 roku, w sprawie o sygn. akt II W 520/21 orzekł obwinionego Z. G. w ramach zarzucanych mu czynów:***

- w punktach 1, II, III i IV wniosku o ukaranie za winnego tego, że w dniach od 28 sierpnia 2020 r. do 11 listopada 2020 r. w miejscowości Ż., powiat (...), województwo (...), w rejonie nieruchomości oznaczonej numerem ewidencyjnym (...), bez wymaganej zgody wodnoprawnej, poprzez nawiezenie drzew, karp, gałęzi, kamieni, folii w koryto rzeki Długiej wybudował urządzenie wodne, tamujące przepływ wody, czym zmienił natężenie przepływu wody, tj. czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 476 ust 1 oraz 478 pkt 1 Ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (Dz.U. 2021.624.t.j.), oraz uznaje go za winnego czynów zarzucanych mu w pkt V-IX, wyczerpujących dyspozycję art. 51§1 k.w. i za każdy z tych czynów na podstawie wskazanych przepisów skazuje go i na podstawie art. 51§ 1 k.w. w zw. z art. 9§2 k.w. wymierza mu jedną karę grzywny w kwocie 1.500 (tysiąc pięćset) złotych;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty i obciążył go zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (sto) złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł osobiście obwiniony nie precyzując wprost zarzutu apelacyjnego, lecz wskazując jednocześnie, iż został już ukarany za czyn stanowiący przedmiot niniejszego postępowania w odrębnym wyroku wydanym w sprawie o sygn. akt II W 792/20.

Wyrażając tak sformułowany postulat skarżący wskazał, iż wnioskuje o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i ponowne rozpatrzenie sprawy.

W toku rozprawy odwoławczej, po udzieleniu głosu stronom, obwiniony wskazał, iż popiera wniesioną apelację, modyfikując wniosek apelacyjny. Skarżący wskazał, iż domaga się uniewinnienia od wszystkich zarzucanych mu czynów bądź o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Oskarżyciel posiłkowy wniósł o nieuwzględnienie apelacji.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Apelacja obwinionego okazała się pozbawiona zasadności. Podniesiony w niej w sposób dorozumiany zarzut, stanowiący bezwzględną przyczynę odwoławczą, okazał się w zupełności chybiony.

Na wstępie niniejszych rozważań nadmienić należy, iż stosownie do treści art. 17 § 1 pkt kpk nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone albo wcześniej wszczęte toczy się. Ujemną przesłankę procesową tworzy w tym wypadku tzw. powaga rzeczy osądzonej – *res iudicata* i zachodzi wówczas, gdy orzeczeniem merytorycznym prawomocnie rozstrzygnięta została kwestia odpowiedzialności karnej, przy jednoczesnym zachowaniu tożsamości podmiotowo-przedmiotowej. Przez powyższe rozumieć należy, iż prawomocne zakończenie postępowania karnego wywiera ten skutek, że czyn rozpoznany staje się rzeczą osądzoną i w myśl zasady *ne bis in idem* nie może być przedmiotem innego zwykłego postępowania toczącego się o to samo. Jednocześnie, każdy organ procesowy, w szczególności Sąd rozpoznający merytorycznie daną sprawę, jest zobowiązany z urzędu do sprawdzenia, czy nie wystąpiła omawiana przesłanka, bowiem wydanie orzeczenia pomimo jej istnienia stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą. Powszechnie przyjmuje się, iż zakaz sformułowany w art. 17 § 1 pkt 7 kpk, ma miejsce wówczas, gdy uprzednio prawomocnie zakończone zostało postępowanie co do tego samego czynu tej samej osoby, nowe zaś postępowanie pokrywa się z przedmiotem postępowania w sprawie już zakończonej, a także gdy jego przedmiot jest częścią przedmiotu osądzonego w sprawie już zakończonej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2002 roku w sprawie o sygnaturze akt II KKN 221/01). Problematyka tożsamości czynu należy do jednego z najbardziej złożonych zagadnień prawa karnego, jednakże doktryna i orzecznictwo zgodnie stoi na stanowisku, że w celu zbadania tożsamości czynu należy brać pod uwagę dane zdarzenie historyczne, nie zaś formalne sformułowania zarzutu i jego kwalifikację prawną (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2011 roku w sprawie o sygnaturze akt III KK 366/100). Jest to założenie słuszne, albowiem sama kwalifikacja prawna i sposób zwerbalizowania zarzutu stanowią jedynie swoistą ocenę określonego zachowania się, dlatego też większe znaczenie mają konkretne okoliczności ustalone w toku postępowania.

Tymczasem, na gruncie przedmiotowej sprawy nie zaistniała zdefiniowana powyżej negatywna przesłanka procesowa. Wprawdzie, Z. G. został uprzednio skazany przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim za wykroczenie z art. 478 pkt 6 lit. a ustawy z dnia 20 lipca 2017 roku Prawo wodne (sygn. akt II W 792/20), lecz w tym przypadku nie sposób rozważać zaistnienia powagi rzeczy osądzonej. Należy bowiem zwrócić uwagę na fakt, iż postawiony przed obwinionym w tamtejszym postępowaniu zarzut dotyczył odrębnego zdarzenia historycznego, o czym świadczy nie tylko przyjęta w nim kwalifikacja prawna (w istocie odmienna do tych przyjętych na kanwie niniejszej sprawy) ale przede wszystkim czasookres, w jakim Z. G. popełnił przypisane mu wykroczenie. W sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w Mińsku Mazowieckim pod sygn. akt II W 792/20 obwiniony ukarany został za wprowadzenie do rzeki Długiej na wysokości przyległej do działki ewid. 102/4 odpadów drzew sosny, co wstrzymało swobodny przepływ wody od źródła i wywołało zagrożenie utworzenia się rozlewiska oraz zalanie przyległych nieruchomości po opadach deszczu i podniesieniu się poziomu wody w rzece – co miało miejsce w dniu 27 sierpnia 2020 roku. W toczącym się następnie przed tożsamym organem procesowym postępowaniu o sygn. akt II W 619/21 nie postawiono mu bliźniaczego zarzutu. Przedmiotem procesu były zbliżone działania ze strony podsądnego, godzące w przepisy ustawy Prawo wodne, jednakże ich znamię czasownikowe było nieco odmienne, przy czym wszystkie miały miejsce po dniu 27 sierpnia 2020 roku.

Konkludując całość powyższych rozważań stwierdzić zatem należy, iż na gruncie przedmiotowej sprawy nie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza, o jakiej w sposób pośredni stanowiła apelacja. Z tej przyczyny, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, ażeby podjąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.

Tym samym, Sąd Okręgowy nie uwzględniając apelacji wniesionej przez obwinionego utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 19 października 2021 roku.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 118 kpw w zw. z art. 119 § 1 kpw, uznając iż w sprawie nie zachodzą przesłanki przemawiające za zwolnieniem obwinionego od ich ponoszenia.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.